

A Lipótmezőt is szanálták

— A Magyarország tudósítójától —

A szanálás a lipótmezei állami elmegyógyintézet betegeinek egyrészt is B-listára helyezte: az igazgatóság az illetők hozzátartozóit, gondnokait fel-szólította, hogy mielőbb vegyék ki a gondnokolat, ha még szükséges: házi-ápolásba vagy lehetségség a munkás társadalomba való beilleszkedését. S íme: az állam takarékosra-szorításá-nak e még itt is erőlyes kényszornyilvá-nulása (hiszen a legtöbb ily beteg állam-költséges vagy kedvezményes volt, de még a fizetőre is tetemes ráfizetés esett) az elbocsásási listára került betegekből kiváltotta a félszazadnál már réggben fennálló legnagyobb magyar állami elmegyógyintézet legtalálób kritikáját. A rendszerint többé-kevésbé elégedetlen-kedők, a mártírszerpet hasznos részvét-keltési célzattal flótkaták, az »élőha-lott«, az »őrült« minősítés ellen berzen-kedők, dacára a mindenben vezérlő jel-szónak, hogy az intézetben csak *beteg*ek vannak, a melveregetők: így-ugy! mil-liókat kereshetnének *oda*künn, míg itt »éhbéért« *munkás*betegek, (a teljes in-gyenes és jó ellátást, az étkezési és do-hánykedvezményeket s az itt bizony nem éppen semminek tekinthető pénz-beli jutalmazást valami magától értetődő állami kutyakötelességnek tekintve), de hát jogtalanul fogva tartják őket, meg-fosztják a szent szabadságtól stb. S a szabadság kapujának feltárlásával egyszerre csak a jótékony rácsot áhit-ják vissza. A rácsot, mely mögött gon-datlan élet, szórakozás (hetenkint mozi-előadás, időközönként estélyek, még ki-váló művészek és művésznők közremű-ködésével is, katonazene nyáron a park-ban, télen a bálteremben) s az isteni ter-mészet gyönyörű szinszimfóniája a re-mek, nagy parkban s a zárt kertekben és az ózongazdag levegő s a százasod-fák buja zöldre jutott kellemes osztály-részükül. Egyszerre szétpattantak a

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

614.443

Szerző:

P.T.I

Cím: A Lipótmezőt is szanálták

Hely

Idő

1924

Személy

Forrás:

Magyarország

Bm

1924. 10. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

reájuk künn város milliók délibábos szappanbuborékai, s akiknek vadozó be-sugásaira, műpanaszaira szemfórgató kéjtelgessel hallgatott és irt »szenzáció-sat« a persze csak ugynevezett »szurna-lisztika«: ma már készséges örömmel vállalják az »élőhalott« »mártír«-sze-repét.

Nem kell megijedni. Az itteni »sza-nálás« nem jelenti a közveszélyes »bo-londok«-nak az egészséges társadalomra való rábocsátását, de igenis: alapos rostálás ez, melyet eddig a legnagyobb humanizmussal, legaltruistikusabb el-nézéssel működő vezetőség elkerült, mert elkerülhetett. Persze, az aranjuzi szép napoknak végképp befellegzett, amikor bünyösen megrögzött alkoholis-ták a teljes ellumpoltság végső stá-diumában, a már csaknem az árokba-zúllottság katasztrófális idején 6-8-10 literes különböző szeszkvantumokkal deliriumba hajszolták magukat s így végül a rendőrségre kerültek s innen mentőkocsin a — Lipótmezőre. Az ilyen alkoholistáknak egy gárdája nem egyszer, de többször is, sőt éveken át is megjavulhatott volna az intézetben, de újra és újra teljesen eltompították a »bátorító«, az »egészséget nyújtó«, az »észerősítő« szesszel azt a csekély er-kölesi érzéket is, mellyel az intézetet elhagyták, hogy a visszanyert szabad-ságot ismét csak végiglunpolva, ismét visszatérhessenek a jó öreg Lipótme-zőre, kényelmes pihenésre vagy igazán nem fáradtságos munkára, melyért az-tán hálaból ők lettek rendszerint az in-tézet rendszerének, bánásmódjának leg-átalkodottabb gyalázói.

A »szanálás« tehát nem jelenti, nem jelentheti azt, hogy ezentul csak a leg-közveszélyesebb és önvészélyesebb bete-gek vehetők föl és tarthatók huzamo-sabban az elmegyógyintézetben. Hiszen a hónapokkal ezelőtt Vass József nép-jóléti miniszter diszelnélete és Oláh Gusztáv dr. miniszteri tanácsos, a lipót-mezei állami elmegyógyintézet igazga-

tójának rendkívül humanus kezdemé-nyezésére és elnöklété mellett megal-a-kult Magyar Elmevédelmi Liga éppen azt célozza, hogy még nem kimondottan ön- és közveszélyes elmebetegek, ke-m-dély- és idegbetegek is az eddigi eljárás-tól eltérőleg minden hatósági beavatko-zás nélkül is lehetőleg már nemsokára az e célból új építkezés által kellőleg kibővülő lipótmezei elmegyógyintézetbe szabadkezeléssel önkéntes jelentkezésre is fölvétesse, hogy így a megrögzött idegzetű, kedélyállapotú betegeknek al-kalmuk nyíljon, még ha teljesen va-gyontalanok is, egészségök, munkaere-jök visszanyerésére, egyéni értékük megmentésére a maguk, családjuk s a társadalom részére a valóban gyöngéd ápolásra, megértő humanizmusra szo-

muló egyének a megérdemelt állami pár-toló jóindulatot ezentul se fogják nélkü-lözni, a lipótmezei igazgatóság senkit se lök ki az utcára, de természetesen: az »elmebeteg« Spitalbruderek napja im-már leáldozott.

Bizonyára sok szó esik majd a magyar elmeorvosok VIII. értekezletén október 5-7-ig a budapesti kir. Orvosegyesület Semmelweis-teremben, VIII. Szent-királyi-utca 21) az elmevédelemről is, hiszen az értekezlet elnöke: Oláh Gusztáv dr. és titkára: Fabinyi Rudolf dr., a lipótmezei állami elmegyógyintézet főorvosa. A rendkívül gazdag munka-renden egy-egy tudományos előadással is szerepelnek, az intézet másik főorvosaival: Bakody Aurél dr.-ral együtt.

P. T. I.